

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

Του Ρολλινά

Πριν πανθρευθή—αχ τί μικρό για μίν' αυτό φαράκι!
τό πλουμιστό της μοίδοικε κρυφά πουκαμισάκι,
στολίδι δαντελόπλεχτο κάποιος λυκειάς νυχτιάς,

Σάν ήλθε, χλωμοπόρσωπο, στού χωρισμό τήν ώρα,
αυτό τό άμόλυγτο λιτό, γιοματό άπό τά δάδα
χιλιών παθόντων ειωδιών άπό άσπιλο κορμί,

Αυτό άνοχο τ' όλοκέντηρο, γλυκέ, πουκάμισό μου,
γιατί τήν πρώτη τήν φορά που ός ελεα τό πλευρό μου,
σοφ τό έρωσούδα. Τί νυχτιά θνητήσο άνευρητή!

Από άφραγκοράθη κι' άκονος τά κρυφομιλιτιά,
πού όμολογούσαν μέσα τους, και ήμια και νυχτιά,
τρομοκρασία τό στήθη μου στη μουσικά τους γλώσσα.

Κι' αυτό μόνο έδω κι' έννοιος πού κάλεται ή παθώνα
όσν' άκκουμπά στο πόδι της, πού φυλλοτρειμει όλοένα,
ογά στού νηού τό γόνιτο, πού τόσα λει και τόσα!..

Απ' τή στερμή πού έφίλησε πού φίληγα τό λαμνο μου,
τό τρομαγενο μου κορμί τό πήρε ως μπακό μου
τό άσφαρο πουκάμισο στής νηστής τό σκοπό...

Και μέσ ο' αυτές τής διπλίες του τής μούσιες, ή προνάρες
και στή χαρά τους άτιμες τής σάρκας μου λαχτάρες
τού είπαν πός πάει πειά, δόθηκε ο' εκείνον π' άγαπάω.

Φύλαχτο πάντα, φύλαχτο! 'Ας είναι στήν καρδιά σου,
λές τό νεράϊστο κορμί τής άσπρηκιάς σου,
που σ' όραζότανε έρωτα για πάντα μουσικά...

Μεσ στής μεγάλες άλιπες σου άσ όσο είναι προσκεραλί,
Και ήσυχον, οαγ θα τό φίλες τραταφυλένια κάλλη
πού ήταν για σένα μία φορά τραπέζι οαρκικό.

Από τά μέρα, πώχει έδώ τό δέμα μου άνομομένα,
άς βασιλεύοντα στά όνειρα, πού θα γενιάς για μένα
άνταμα ήγά κι' άκόλοια, μέ πάντα ζωητάνα,

αυτό άς σου χρηή πάντοτε τήν κόρη τού κορμού μου.
Τής τό είπα τής αγάπης μου, μέ προσταγή τού ρού μου:
—Κοιμόσ' αυτές τες διπλωσιές, κοιμόσ' παντοεινιά.

Τής δειλασμένης σάρκας μου τές θέμες και τό ρίγη,
δται ή άόια μου παρθενιά πολεμας να ξεφνήγη
τόν δολοστρο πόθο σου, μέ λάρυά μου κρυφά,

Κι' όσια είνιμα δοκιμασία είν' έντροπή μπροστά σου,
οαγ μ' ήουρες και μ' ήοριζες γρηά στην άγκαλιά σου
κι' έκόλληρες στο στομα μου τ' άρελι μου σαρκά.

Όλα, νά, αυτά θα σου τά πη και θα σου ζαναμάθη...
στά οισνητά τραγούδια του χίλις χαρής και πάθη
πού δοκιμάσαμε μαζί' θα τραγουδή οαγά.

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάρρασις εκ του 'Ιταλικού και ύποσημευσιος του κ. Χαρίλ. Άντωνίου. Ουδεις έχει δικαίωμα άναδημοσιύσεως της και έκδόσεως εκτός του μεταφραστού.]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ένα άπό τά σπουδαιότερα άποτελέσματα αυτού του συστήματος
είνε, πιστεύω, ότι ή γυναίκα δέν παραλείπει να γίνη οικονομός,
γιατί προσάρμοζεται σ' εκείνο, που κατέχει' δέν 'ξοδεύει παρά
για χρέσιμα πράγματα κι' άπαρνιέται τήν έπιπολιούτητα' δέν έχει
πειά άνάγκη τού άντρός, ούτε άφορηή να παρακονιέται. Κάνοντας
έτσι ό άντρας δέν ταπεινώνεται καθόλου, όπως θα μπορούσαν να
πιστέψουν οι άδαοί των γενιών συστημάτων. Διατρεφεί επίσης όλη
του τή θέση στην οικογένεια. Έξαικολογθάει να είνε ό άσχηγός
της, σύντροφιό με τή γυναίκα του, κι' αυτή είνε ό ταμιάς του.
Καταθέτει στά χέρια της τά ποσό, πού τού έρχονται άπ' έξω και
πρέπει ύστερ' άπ' αυτήν, ότι κάθε φορά είνε άναγκαίο για τό κοινά
συμφέροννά τους, για τά όποια δίνουν άμοιβαία λογαριασμό. Τό
σύστημ' αυτό συντελεί πολύ στην οικιακή ήρήνη, στην οικονομία,
στην τάξη, και στην εύτυχία τής οικογένειας.

Γιά να μπορεί να σταθή τό σύστημ' αυτό τής τέλειαις ισότητας,
πρέπει επίσης οι δυο σύζυγοι να είνε ίσως σχεδόν ήθικώς άνάπτυ-
ξης με κάποιαν όμοιότητα στο χαρακτήρι' κι' επειδή άπό τήν όμοι-
ότητα των χαρακτήρων γεννιέται ή συζυγική όμόνοια κι' εύτυχία,
είνε άπαραίτητο ό άληθινά ήρόμομο άνδρωποι σ' αυτό τό ση-
μείο κυρίως να φέρουν τήν προσοχή τους: στην έκλογή μιανής
συζύγου.

Τέτοια εστάθημε ή περίπτωσή στην οικογενειακή μου έστία.
Όλες ο άποράσις, πού έπερε να λάβωμε, συζητιώντανε πάντα
άπό προηίτερα μεταξύ έμέ και τής γυναίκας μου. Όταν κάποτε
ένος άπό μάς έκίμενε στη γνώμη του, ό άλλος εύγενικά ύποχω-
ρούσε. Έτσι ποτέ δέν φάνηε ατία διασάρεσεσιαι άνάμεσό μας.
Άμοιβαία άγάπη και σεβασμός μάς έφύλαξε πάντα άπ' αυτή τήν
όργη τού Θεού. Τέτοια σταθήκε ή οικογένεια, μέσα στην όποία
μεγάλωσαν οι κόρες μου. Παράβηθησαν πάντα στες συζητήσεσ μάς,
τόσο στες οικιακές, όσο και στες φιλολογικές, και γνώρισαν, άπό
τήν παιδική τους ήλικία, τή θέσι τους, καθώς επίσης και τές προ-
σπάθειες, πού έκάνανε άδιάκοπα, για να έπαρκέσωμε στες άνάγκες
τους και ταύτοχρονα να καλλιτέρωμε τό πνεύμα ής.

Αυτόν τόν τρόπο τής άνατροφής των παιδιών μας έκλέξαμε για
τόν καταλλότερο, για νάν τ' αναπτύσωμε διανοητικά, χωρίς να
κουράσωμε τή διάνοιά τους. Μόνο όσ συζητήσεσις οικονομολογικές
δέν παραβρισκότανε. 'Η γυναίκα μου πει μορφωμένη άπό μέ,
τους συζητούσε για ιστορικά γεγονότα κι' άλλες χρησίμες γνώσεσ
και τές έκανε νάχουν ένδιαρογό γι' αυτές τές διηγήσεσ, γιατί δέν
είχαν καθόλου τό ύφος μαθημάτων. Άκούοντας ύστερα τές συζή-
τησεσ μάς για ζητήματα οικονομικά ή θέματα φιλολογικά, παρα-
κολουθούσαν επίσης τές κρίσεις μάς, όσο χρόνο τούς άρεσε. Έτσι
μέ τές πρακτικές αυτές εξάσκησεσ, συνηθισμένεσ στην οικογένειά
μου, τό πνεύμα τους έτροπώσαν και έσχηματίζόντουε. 'Η πρώτη
λοϊπόν άνατροφή τους έγινε με τή μεθοδό τών παραδειγματών και
στάθηκε μάλλον άρνητική: άποφρευόντας κάθε επικίνδυνη επικου-
νονία τους με τά έξω, προσφέροντας στην ψυχή τους τροφή μέσα
στην οικιακή ήστία, δέν παρουσιάζανε ποτέ μπροστά τόσ μάτια
τους ένα κακό παράδειγμα' ποτέ δέν άκούθηκε μεταξύ έμέ και
τής γυναίκας μου μία τραχηιά λέξη, ποτά παροφροές όργής, ποτέ
όμιλίαις ή λόγιο άρροποι' δέν ήξεραμε τές δαπάνες καθάρσεσ πολυ-
έλειαις, μόδας, ή άλλες ματαιότητες κι' επιδειξείς. Είχαμε κανόνα
τής ζωής τή φρονιόδια τής εϋδαιμονίας τής οικογένειάς μάς, άνάλογο
μέ τά μέσα μας, χωρίς να προσκολλώμαστε σ' αυτά τά επιδεικτικά
μηδαμνά πράγματα, πού οκαπάζον συχνά τήν ήθικην άθλιότητα
και τή ματαιούτητα των ανθρώπων.

Μέχρι σέ μάν έποχή ή γυναίκα μου, είχεν άνάλαβει ολοκληρω-
τικά σχεδόν τή διδασκαλία. Έμαθε τές κόρες: τους τήν 'Ιταλική
τή Γαλλική και τήν 'Αγγλική και τές έδίδαξε μέ τους καλλιτέρους
δισκάλους τής χώρας μερικά μαθήματα τής 'Αρχαίας 'Ελληνικής.
Έξουτας άπό τή δική μου πείρα πός δέν πρέπει να έμποδίζω
τές φυσικές κλίσεσ στες σπουδές, άλλ' άπ' εναντίας να τές εύνοώ
σ' όλα, άρχισα έννορις να παροφραγατώ τές προσεσεις των κορι-
τσιών μου και να παρασώβην τήν άνάπτυξη των ιδιαιτέρων διαθέ-
σεων, πού μπορούσαν νάχουν. Παιδιά, τές όδηγούσα δελματικά
παντού, δτου ύπρχε μουσική, δχι τόση για νά τές 'διδασκεύασι,
όσο για νά κεντήσω πιθανό ταλέντο. Τές έφερα στην έξοχή, σέ κά-
ποιο γραφικό μέρος ή σέ τοποθεσιές ρωμανικές. Ζητούσα να τές
ξαναπαροστή με λόγια ή με χρώματα. Τές όδηγούσα στο θέατρο'
τόσο διηγουόμην ανέγδοτα, πού τά διάλεγα ένδιαφερόντα, και τές
ρωτούσα έπειτα να μου τ' αναπτύξουν γραφτά. ('Α ολουθεί)

Όλες αυτές ή μακρινές τής σάρκας τής άχτίδες
Τ' όραφισμένο μου κορμί φίλον, καίμων έλιπίδες,
Απ' τή στερμή πού μ' άφρονε ενάντη εσρηικά.
Και ξεφωφόντας με καίμω. Ύσυχ' μου, άχ! έλα πάλι!..
Θαρω έάν πός τήν κρατό, στού όνειρον μου τή ζάλη,
οαγ πρώτα τήν άμύλλιαζα, σόν έντόνο μου γλυκά...

Μιχ. Άργυρόπουλος